

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1857-01-14)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: "BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1857-01-14)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 16. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000006.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vilh. Beck til J. Clausen.
Uby 14. Januar 1857.

Uagtet jeg ikke veed, hvor Du boer, og følgelig maa gjøre det Vovestykke at adressere mit Brev til Gammeltoft & Comp., da jeg heller ikke husker dette Nummer, maa jeg dog skrive til Dig, min kjære og bedste Ven! Du, som har lært at gjøre Dig saa uendelig savnet; alle savnede Dig, da Du rejste; og nu, min Ven! nu jeg er ganske alene, nu føler jeg først tilfulde, hvilken Gave af Gud det var, at jeg havde Dig saalænge hos mig; hvormeget har Du dog ikke været for mig i den korte Tid! hvormange herlige Vink gav Du mig ikke! og hvormange herlige Grundskud gav Du ikke min ulykkelige Forfængelighed! og hvormangt et Ord nedlagde Du ikke dybt i mit Hjerte, naar selv Du mindst anede det. Kjære Ven! det er muligt, maaske endog sandsynligt, at Du ikke kan tænke paa denne Tid med saa megen Taknemlighed og saa dyb Vemod. Det er naturligt, thi Du maatte vist ofte føle Dig trykket ved at være sammen med mig; jeg er saa haard, saa kantet og støder saa ofte dem, jeg nødigst vilde støde; Du kunde umuligt her finde den Fred, som Du søgte og trængte til; min kjære Ven! glem alt dette, og behold det Gode i Erindringen; noget maa Du dog vist have fundet hos mig, som ikke frastøder, siden Du dog gjerne var hos mig; glem det Onde; og husker Du det, da bed for mig, at Du maa finde mig bedre, naar Du atter kommer til mig. Et godt Minde maa Du dog have, Mindet om Julen, om den hellige Aften, var den end ikke, som den burde være, — vi, som forstode hinanden, følte dog, at det var Juleaften, der var dog nogle Hjerter, som holdt Jul med Herren. — Og nu Du selv, min kjære Ven! — Du er atter i Kjøbenhavn; jeg har en Bøn til Dig: spar Dig selv og vær fornuftig s. 17 med din Læsen, saa at Du kan naa Maalet og forsvare det for Gud. Gaa en Gang imellem op til Nina ¹⁾; hun holder af Dig; gjør det for min og hendes Skyld, om ogsaa det øvrige maaske kan være Dig ubehageligt. Skriv snart til mig og lad mig vide, hvordan Du har det, og hvorledes Du tilbringer din Tid. Jeg har sendt Dig, hvad Du til Ipsens store Fornøjelse havde glemt; ja, kjære Ven! tilgiv, men jeg smilte gennem Taarer, da jeg saa din Tandbørste; sig mig, hvad gjorde Du dog i Tersløse ²⁾ uden Tandbørste?

Lev vel, kjære Ven! mine Forældre hilse Dig. Din Ven

Vilh. Beck.